

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XVIII. Eximia in viros religiosos observantia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

CAPUT XVIII.

*Eximia in Viros Religiosos obser-
vantia.*

§. I.

ERat equidem Bernardus noster pro-
pter perspectam omnibus integrita-
tem tam nostris intra domesticos pa-
diores, quàm apud aliorum Ordinum Pa-
ditores a-
tres Fratresque in maxima passim venera-
gnoscat &
tione & amore: non tamen fuerant minore
colit.
pretio & sinceri amoris teneritudine apud
eum viri religiosi, cujuscunque tandem fa-
milie forent, quos omnes summis profe-
quebatur honoribus, quod in ijs, ceu filijs,
sanctos ordinum parentes agnosceret, &
miraretur. Parùm illi erat, consueta hono-
ris signa illis exhibere, nisi quandoque ad in-
usitatam reverentiæ & amoris significatio-
nem se demitteret.

Spectavit sanè Neapolis sub annum, *Ad genua*
1603. in publico S. Laurentij foro magnâ *publicè ad-*
hominum frequentiâ honorificum inter Ber- *voluitur,*
nardum & Theologum è Franciscana fami-
lia certamen, mirificèque tali spectaculo ap-
plausit. Occurrerat illi is, quem diximus,
Z Di-

Divi Francisci alumnus in foro, & peramanter salutaverat Bernardum. Hic contemplatus in filio Seraphici Patris sanctitatem, illico exarsit ejus colendi desiderio, & in terram sese ad viri pedes abjecit, artissimèque complexus, tenuit. Sed neque segnior fuit alter, quin & ipse in genua provolutus exemplo Bernardum brachijs strinxit, & inter plena amoris verba in ejus dulcissimo amplexu hæsit, attonitis interea Neapolitanis, qui tantam inter sacras familias observantiam amorè inque amplissimis laudibus efferebant.

§. II.

Aliàs Romæ in eo, quod ad SS. Apostolos latius se explicat, foro, factus obviam duobus celeberrimis diversorum ordinum viris, Franciscano scilicet, Clementis VIII. Ecclesiastæ, & Carmelitanæ familie Doctori Theologo ac Concionatori, post mutuam consalutationem: *næ tu, inquit, ad Carmelitam, Pater optime, mihi refers sanctum Ordinis tui Angelum. tu autem, ad Franciscanum, mihi Seraphicum tuum parentem representas: ego verò Dominicum, pallio scilicet nigro, alludens ad veterem de tribus hæc sanctis historiam, tum exorsus miram simplicitate de rebus pijs verba facere. Ego, inquit,*

quit, nolo ad infernum ire, vel ad purgatorium, quia male ibi res geritur. Volo autem DEI mei opitulante gratia inoffenso pede & recta via ad caelum tendere. Quibus aliisque id genus, etsi in speciem tritissimis & incomptis verbis graves illi Patres, virique doctissimi, nec ad risum, nec ad indignationem commoti; sed exhilarati potius, ingenuè falsi sunt, singulare quoddam solatium, & suavem pietatis sensum cordibus affusum, stimulosque ad amandum DEVM fuisse tam simplici oratione sibi admotos, & simul Bernardi æstimationem non modicè auctam.

§. III.

Multa quoque Bernardo intercessit à RR. PP. micitia cum venerandis illis Patribus, quos ^{Cappuccinis multum addictis.} vulgò Cappuccinos dicimus, quorum nemo vitæ virtutisque famâ celebrior divinitus complura fuit edoctus: unde Bernardo ex Sicilia Romam discedenti in hæc verba vale supremum dixit. O Pater Bernarde! inquebat, quam fremente ringentèque demone Romam abis? non vult ille te id loci. Sed Domina nostra te amat, & bene tibi favet. Multum mihi fuit pro te demoni resistendum. Scito multa te ibi passurum: sed neque

Z z

que

que hoc nescias, omnia feliciter tandem casura. Deus adversis modum finemque ponet, magno Ecclesie sue bono. Hæc ille. Tandem nonnulla subtexit, duobus tantum ipsis, & Deo Cælitibusque nota: atque inter cetera, ô Pater Bernarde inquit, ecquando facies rem illam grandem? an me vocabis? Taceo hîc sanitatem pluribus à Bernardo divinitus impetratam, ut in loco diximus, duos tresve solum commemorabo, quorum vel honos, vel salus animi corporisque in ancipiti stabat.

§. IV.

Sub annum supra mille quingentos nonagesimum, cum Bernardus Drepani ageret, evenit, ut R. P. Ambrosius S. Benedicti in monte regali affecla per calumniam propter duas icones pretiosas in cupro pictas, & furto ablatas tanti criminis vel reus, vel certe conscius haberetur. Hinc Moderatores vel invitæ accusationis gravitate cogebantur lege agere: illinc ab amicis, et innocentie satis gnaris, ne scilicet eodem discrimine involuerentur, accusatus deferebatur. Itaque divinum imploraturus auxilium, & magnæ Cælitum Reginae suam commissurus causam, Drepanum venit ad Bernar-

nardum, cilicina ad corpus clam indutus veste. Hic Pater jam e caelo, ut credere fas est, totam tragediae seriem edoctus, suaviter adventantem Ambrosium salutat, cujus rei causam mereat, luctumque regat, inquiri quod super nudo corpore ferofum ferat cinctum, collaudat, bono esse animo jubet. Tum ille deprehensum se animadvertens, rem ordine exponit. Cui Pater, Macte! dicam ego ad honorem S. mei Antonij unam tantummodo salutationem Angelicam, & illum ad quaerendas imagines mittam. Sub hac admotis ad frontem manibus vultuque in caelum converso non diutius, quam Angeli salutio paullo lentiùs recitari queat, silentio precatus, inque ecstasi abreptus est; e qua ubi se recepit, mirè lætus; en Sanctus inquit, meus jam reperit icones: jam tua, Pater amande, fama salusque in tuto est, & tua in monte regali innocentia patefacta. Totius ego historiae jam antè non ignarus, Sanctum meum Paravinum rogavi, ut perditas referret imagines. Fecit is, ut supplicaveram: imagines Domino suo, Antonio de Messina, viri ex Cappuccinis religiosi duo restituerunt. Quare acturum ad Monasterium revertere, in cuius limine bonum tibi feret amicus nuncium. Ita animatus Ambrosius properè in montem Regalem contendit, &

in ipso aditu Monachum habuit obvium,
Joannem Evangelistam Caranensem, à quo
in amplexus ruente inventas esse imagines,
seque omnis culpæ immunem ab Abbate
pronunciatum didicit. Hic se Ambrosius
præ gaudio non capere, admirari, Deo Dei-
paræque grates referre, Bernardum veluti
hominem de cælo missum, & vaticinio cla-
rissimum palàm omnibus, quoad vixit, præ-
dicare non intermisit.

§. V.

Hunc quidem infamiâ, alium diutur-
no exemit morbo. Is est P. Archangelus Vati-
ciatus Divi Dominici alumnus, qui adeo
malè affectus erat dextro brachio, ut sine
magno doloris sensu, neque factam hosti-
am in altum tollere, neque manum sine ad-
miniculo sinistræ ori admoveere posset. Jam
ipso decem annos inveteratum malum
brachio insederat, & spem artésque Medico-
rum suâ pertinaciâ eluserat; cùm supervenit
Bernardus, orat, brachiúmque cruce signat,
& abi, inquit, consolabere: Et mox æget
mirificè plenum se solatio sensit, quando ex
eotemporis puncto dolor omnis cessit, &
liberum dextræ usum reli-
quit.

§. VI.

§. VI.

Concionatorum aliquis ex Religiosa *Magno in*
 quadam familia apud sacros Judices delatus, *famia pe-*
 quòd periculosam in vulgus doctrinam spar- *riculo con-*
 serit, cùm postera die quæstoribus sistendus *cionatorems*
 in metu totus esset, ne fortè, si se satis pur- *oximit.*
 gare nequireret, pro sceleris convicto habitus
 ludicum suffragijs damnaretur, Patri Colna-
 go nuncium misit, eique se quâ poterat con-
 tentione commendavit. Is re intellecta to-
 tam noctem sine somno traduxit, ut argu-
 mentis, quæ innocenti objecta erant, faceret
 satis, eaque scripto complexus accusato sub-
 misit, summâ totius Senatûs Judiciumque
 approbatione; quæ & hæreseos suspicione
 liberârunt hominè, & incertum habuerunt,
 doctrinâ an charitate magis Bernardus ex-
 celleret.

§. VII.

Romæ vero alium è quodam Religio- *Ex despa-*
 forum cœtu virum sanè doctissimum, delpe- *rationis*
 rationis absterfa caligine, velut à limine in- *barathro*
 ferorum retraxit. Cùm enim is curiosius, *alios edum-*
 quàm par est, arcanum illud electionis divi- *sis.*
 næ decretum, plùs nimis sibi confusus, scru-
 taretur, cœpit sensim plùs æquo sibi Deoque

diffusus turbari animo, atque in desperationis baratrum præceps abire. Non longâ tamen Bernardi oratione saniora suaviter edoctus in se redijt. Stabant fortè in conspectu utriusque vascula quædam ad medicos parata usus, è vitio quidem fragili, sed artificio ad elegantiam singulari confecta. Hæc Bernardus digito comonstrans: quæ inquit tibi sedet animo, sententia? vascula, quæ coram cernis tam artificiosè elaborata, an magister terræ allidet? suarumque manuum opus tam elegans abijciet & pessumdabit? negante altero, subjecit Bernardus. Et nos mortales, ceteris rebus creatis nobiliores, solisque minores Angelis, quos supremus artifex divina prorsus arte ad omnem pulchritudinem finxit, vitæ sanguinisque impendio redemit, Cælestis opifex temerè abijciat? næ nimis temerarium impiumque est, de tam bono Deo, de tam amabili Conditorè, tamque liberali Domino. ita timide sordidèque sentire, vel per desperationem loqui. Hæc ex ore dicentis verba tanta vi in animum dubitantis illata sunt, ut meliora de bonitate DEI doctus plurimum fiducia novæque divini amoris flamas conceperit paratus semper & erectus religiosa morte animam reddiderit Conditori, jam spei plenam, & minimè fluctuantem,

§. VIII.

Alium quoque in suprema cum morte & inferis lucta ita animavit, ut initio de salute sua propè propiùs desperantem, post magna spe plenum supremo Judici sistendum dimiserit. Erat is, vir apprime erudicus & Theologiæ Doctor, qui severus nimium censor humanarum actionum, quidquid etiam boni dante Deo patratur, pro nihilo dicebat, omnemque mortalium opellam ad æternum gloriæ pondus, nullum habere momentum dictitans, unde cælum speraret, nihil sibi reliquum fieri omnino persuadebat. Hunc aggressus primò argumentis ex sacræ doctrinæ meditullio petitis sensim ad meliora flexit, deinde quantum pretij accedat hominis Christiani rectè factis ex meritis & pretioso Christi sanguine, ostendit: si æqua lance, inquit, trutinaveris hinc cæli gloriam, illinc hominis quæcunque merita; hæc quidem nihil ponderis habent: sed adijce vel unicam divini sanguinis guttulam, & superasti: toto enim cælo cæli gloria inferior erit pretio & pondere, quod humanis meritis ex una cruoris guttula accessit. His ergo Bernardi sermonibus a deo in spem erectus est moribundus, ut sapius

pius magno animi sensu ingeminaverit, *san-*
guis Christi, sanguis Christi, plenusque spei
 optimæ animam, melius jam animatus, ex-
 halaverit.

CAPUT XIX.

Sanctum suimet odium.

§. I.

*Bernardus
 omnium a-
 micus, sui
 tantum
 hostis;*

VT nulla sine spinis rosa ; ita nullam
 esse sine sui odio sinceram mascu-
 lamque virtutem , & docebat alios
 Bernardus, & factis præclarissimis perpetuus
 suimet hostis comprobabat.

*Durissimè
 cubas,*

Non vacat ea hîc iterare, quæ de jeju-
 nijs jam in medium attulimus : corpus sanè
 lautius non habuit, quàm implacabilis ini-
 micus hostem. Percupiebat equidem inter
 crudelissima tyrannorum tormenta sangui-
 nem pro Christo fundere, & animam non
 nisi in cruce reddere Conditori. Unde quia
 tortores deerant , pius ipse sibi tyrannus
 fuit, seque vivus veluti in crucem egit. Er-
 enim mos illi erat, dura cubare humo; quan-
 do tamen fortè in lecto se composuit, præ-
 grandem in eo crucem clam habebat , cui
 lupinus incumberet. Aliàs testacearum scu-
 telæ